

Op de schouders van giganten

Als was ik een paragnost, zo zeker en helder stond me toen het zich aankondigende leven voor het oog. Zo duidelijk de triomfen, zo diep het geluk, zo eindeloos het weergalmen van mijn naam doorheen de kronkelende gangen van de kronieken van onze toekomst dat dan verleden zou heten. Het was geen hoop, het was stelligheid, een garantie, gewis en vooraf bepaald door een lot dat wel groter moest zijn dan dat van de ontelbare vergeten stemmen en kleine lieden, want waarom anders, om welke voorstelbare reden was daar die voorbestemming, als onmiskenbare rode draad door elke gedachte gespannen.

Het is maar in de teleurstelling dat je de voorzienigheid terugvindt, uiteindelijk, of vrede neemt. Dat laatste nooit, neen. *'Tis better to have loved and lost*, en al dat soort geinigheid. Mocht ik morgen, op een dag, gemoedsrust en vreugde vinden, dien ik dit schrijven te beëindigen. Wie zal dan mijn drie lezers uit het dal halen, de geplengde tranen drogen en ze bezweren dat alles opnieuw goed zal zijn, met andere woorden dat alles opnieuw slecht zal gaan.

Eén dezer dagen zullen we het aloude 'Sic semper tyrannis' weer bovenhalen, en dan is het nog maar de vraag of latere generaties ons dit zullen vergeven. Zulks vang je niet aan voor vergiffenis, maar voor roem, eer, omdat het juist is, misschien? Optimisten hebben een dagtaak nu, schouder aan schouder met de vooruitgangsdevoten. Ik wil zo graag geloven.